

קבית

שבועון קבוצת יבנה

ד' באייר תשפ"א - (16.4.21)

הכנות למפקד יום העצמאות.

צילום : אליקים איטלי

פר' תזריע מצורע

כניסת השבת - 18:49   צאת השבת - 19:50

1453

נגע וצרעת, גוף ונפש / עינת לוי

מבפנים אל החוץ, מחלה פנימית הקיימת בתוך גוף האדם מתפרצת החוצה אל הצד הגלוי. נגע – פועל מן החוץ אל הפנים, אדם מקבל מכה חיצונית המשפיעה על גופו. הרש"ר הירש מסביר, כי זהו החידוש בנגע הצרעת. המכה החיצונית הבאה על האדם נובעת מהגזירה האלוקית המעידה כי קיים ריקבון מוסרי פנימי המתבטא בצרעת.

לנגע, המבטא באופן פיזי וחיצוני את עולמו הרוחני של האדם, יש תפקיד חשוב. סימן האזהרה הבולט, הניכר, מוכיח את האדם ולא מאפשר לו להתעלם ממצבו המוסרי. הוא קורא לו לחזור בתשובה. באופן כזה, הנגע הוא מעין קריאת השכמה, שלא היתה מתאפשרת אלמלא היתה הרוחניות מתפרצת החוצה. ועם הנגע, באה גם האפשרות לתיקון.

כמו שניסח זאת הרב אליהו דסלר: "תדע, לעולם יעברו על האדם ימי 'עליה' וימי 'ירידה' לסרוגין, רק שבכח בחירתנו לקצר את משך זמן 'ימי הירידה' או להאריך את משך זמן 'ימי העליה', אולם הזמן העיקרי לעליה רוחנית, תיקון המידות וצבירת הרווחים הגדולים, הם 'ימי הירידה'".

הנפילות הן חלק הכרחי ומהותי בתהליך ובהתקדמות, אל לנו להתבייש בהן. בעזרת הנגע, מאפשר לנו הקב"ה להתבונן לתוך עצמנו בכנות וביושר ולראות גם אותן.

בעולם המודרני מקובל מאוד לדבר על הקשר שבין גוף לנפש. אנחנו יודעים לומר שמצבים נפשיים משפיעים באופן מובהק על בריאותנו הפיזית, וגם ההיפך – הרבה פעמים הפתרון למצבים נפשיים הוא דווקא טיפול בפן הפיזיולוגי של הגוף, כי כאמור – יש השפעה ישירה ודו-כיוונית בין הפנים והחוץ, ובין הרוחני לגשמי.

רעיון כזה מופיע גם בפרשתנו בנושא הצרעת. בגמרא מלמד אותנו ריש לקיש: "מאי דכתיב 'זאת תהיה תורת המצורע'! זו תהיה תורתו של מוציא שם רע". לפי הבנה זו הצרעת היא ביטוי פיזי לקלקול מוסרי. כמעט כמו תחושות התרגשות או דאגה שמתבטאות לפעמים בכאב בטן או מיחושים שונים, מתבטאת ההדרדרות הרוחנית בנגע פיזי הנראה על הגוף.

את הקשר הדו-צדדי הזה מסכם הרש"ר הירש כשהוא מסביר את הביטוי "נגע הצרעת": "והיה בעור בשרו – נראה בהחלט, שנגע איננו מציין מצב רגיל של מחלה, אלא מחלה הבאה כתוצאה מגזירה אלוקית מיוחדת, אצבע אלוקים נגעה בו... צרעת מורה על ריקבון פנימי הפורץ כלפי חוץ, ואילו "נגע" מורה על מכה הבאה מן החוץ..."

כלומר, הפסוק משלב שני שמות הפועלים בכיוונים הפוכים. נגע צרעת: צרעת – פועלת

"ואני תפילתי לך ..."

שבת פר' תזריע מצורע

תפילת מנחה במשך השבוע
בשעה 19:10

18:49 - הדלקת נרות

19:00 – מנחה, קבלת שבת וערבית

08:30 - שחרית

13:30 - מנחה גדולה

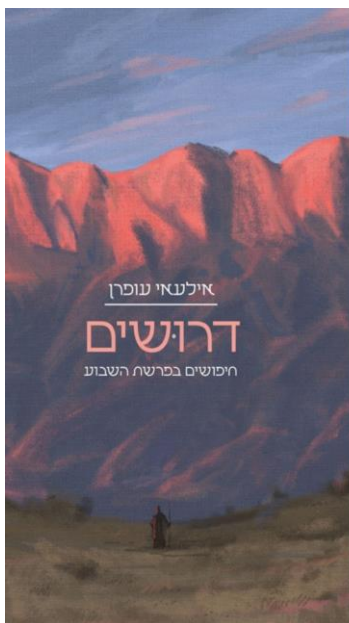
17:15 - מנחה קטנה

17:30 – שיעור מפי הרב אילעאי בנושא "האמנם יש לנו ארץ נהדרת?"
(פרטים במודעה בדף זה).

19:50 - צאת שבת

שבת שלום !!

הדרשה היא רגע של חפגש

בשבת הקרובה לאחר תפילה מנחה

קשעה 17:30

ניפגש בבית הכנסת

לדברי ברכה ולאחר מכן

שיעורו של הרב אילעאי

שיהיה בסימן הוצאת ספרו "דרושים".

הציבור מוזמן

מלף טוב

* ברכות לסבא וסבתא אברהם ותרצה שטיין ולכל המשפחה. צביקה וחגי חובקים בת!

* לאסתר ויהודה יוסף לבת המצווה של שיר, בתם של הילה ומורן אייגר.

* לחוה לנג, לבר מצווה של הנכד עומר, בן הדס ושלומי זכאי.

אני זוכר / ישעיה בן יהודה

זיכרון לנופלים - יום הזיכרון תשפ"א

אני זוכר.

"קרא עלי מועד לשבר בחורי והנה נשברת גם אתה בני, בצלאל". במילים אלו, ממגילת איכה, פתח מחנך הכיתה מרדכי חיות ז"ל את ההספד על תלמידו, **בצלאל יעיר** ז"ל. הייתה זו ההלוויה הצבאית הראשונה שבה השתתפתי, ימים מספר אחרי תום מלחמת ששת הימים. מילים אלו מלוות אותי מאז אותו יום, ואני נזכר בהן מעת לעת ודרכן, בדמותו. אני זוכר את שעת הבוקר המוקדמת שבה קיבלה אחותו יסכה את הבשורה הקשה. בשורת הקברים כבר היו טמונים חללי מלחמת השחרור, **צבי ורדי ויצחק קרליבך** ובני משפחות **וולף ומאיר**, ובהם **רותי** ז"ל, בתם של הני **ואברהם מאיר** זיכרוננו לברכה, שאת סיפור מותה, בהפצצה במלחמת השחרור יחד עם אביה, היכרתי מאז ילדותי המוקדמת. את **רותי**, אחותו התאומה של נתן, החזיקה אימי בידיה ברגעיה האחרונים, ועל כן נקראה **רותי**, אחותי, על שמה. בכל יום זיכרון לחללי צה"ל נסעו שכנינו, בני משפחת **גרודז'נסקי**, רוחמה ושרה יחד עם אימן, ברכה, להר הרצל בירושלים, המקום שבו נקבר אביהן, **בן ציון** ז"ל, יחד עם חללי גוש עציון. לא לבד נסעה המשפחה. איתה נסעו בני משפחות **יבניאלי, אלטמן, הור והולנדר**, שאיבדו את אבותיהם בקרב האחרון בכפר עציון.

התפלאתי על האופן שבו ידעו לשמוח ביום העצמאות. ואולי זה רק היה נדמה לי.

בכל ערב יום העצמאות, עוד כשהייתי ילד קטן, לקחה אותי אימי לרחבה שממזרח לחדר האוכל, בימים שהיה בצריף, וחזרה וסיפרה על תמונת להבות האש שעלו מיישובי גוש עציון בשעה שנשרף במלחמה. אש זו נראתה מהקיבוץ. ואני, כילד, דימיתי שאני ממשיך ורואה את אותן להבות, גם בסוף שנות החמישים.

השורה התארכה, ובשנת 1968 נפל **עזרא אשר** ז"ל. אני זוכר את מילות הספדו של צוריאל אדמונית ז"ל, ביום ששי, יומיים לפני ראש השנה: "כל חייו של עזרא היו כיום שיש". חלפו שנות דור ובשנת 1993, באותה שורה של קברים צבאיים נטמן גם אחיינו, **עזרא אשר** ז"ל, בנם של אורי ובתיה, שנקרא על שם דודו ושבתו **הדסה** ז"ל, אימה של בתיה, נהרגה גם היא בהפצצה על הקיבוץ במלחמת השחרור.

עברה שנה ונפל **דוד ברטוב** ז"ל במלחמת ההתשה, ונקבר בשורה.

חלפה רק עוד שנה, ובתשעה באב נהרג ברמת מגשימים אח שני למשפחת גינסברג, **עזריה** ז"ל, אחיו של **יוחנן** ז"ל, שבסמוך אליו נקבר ניצול השואה **אברהם ויסבורן** ז"ל. יחד עם עזריה, נהרגו שלוש בנות גרעין איתן מירושלים, ובהן **אילנה בולה**, בתם של מרים ומנחם בולה ואחותו של **חנניה בולה** ז"ל, שנפל כטייס במלחמת ששת הימים.

הארץ שקטה ואנו בגרנו ונקראנו לשירות. מי היה מאמין שכעבור פחות משנה מיום גיוסנו נימצא פעם נוספת במלחמה, ובה יפלו חמישה

מבני הקבוצה: **פינצ'ה פרלמן, מאיר ימיני, עלי הרטום**, ושני בני כיתתנו, **יאיר אדר ואבישי שוולב** זיכרונם לברכה. לידם נקבר תלמיד הישיבה **אברהם פלדמן**.

אבישי ויאיר, אני זוכר אתכם יום יום. אני זוכר את מבטכם. אני מביט בתמונות מהימים של תחילת השירות, כשנפגשנו ביום שישי אחר הצהריים והצטלמנו, כדי שתהיה מזכרת.

אני זוכר את אבי במסע הלילי לירושלים בערב יום ירושלים ואבישי, אבי שלנו, קל רגליים, מדרבן אותנו להמשיך וללכת. אני זוכר את אבי מימי הילדות כשכן, כששיחקנו יחד על הדשא, ואבי נתן לי לנסוע במכונית שהייתה לו. אני זוכר את אבי בשבת פרשת ואתחנן, קורא את פרשת בר המצווה שלו, האחרון מבני הכיתה שחגג בר מצווה. אני זוכר את אבי עומד מאחוריי ומחקה את הפוליטיקאים ששמם הופיע בעיתון שבידיי, ואני מסתובב וצוחק, והוא מביט בי בתמיהה. אני זוכר.

וכשהתקבלה הידיעה על מותו של אבי, ניחמה אותנו, בני הכיתה, המטפלת שלנו, יפה הרטום, וימים ספורים אחרי כן היא איבדה את בעלה, **עלי הרטום**.

אני זוכר אותך יאיר, מיום שבאת עם משפחתך לקיבוץ ויחד היינו בחבורה. אני זוכר את מעשי הקונדס שלנו, ואת הגלידה שנתנו לסוס לאכול. אני זוכר את משחקי הגולות, ג'וליס כפי שקראנו להם. אתה היית הטוב מכולם. אני זוכר את שבת בר המצווה שלך, שבת זכור - פרשת צו. כמה גאה היית כשקראת את כל הפרשה, ועוד כבקיא ורגיל. אני זוכר שליווית את אביך לתפילות הימים

הנוראים. יותר מכל אני זוכר את אותה שבת בבוקר, כשחזרת עם בגדי עבודה, ואני שהתעוררתי מוקדם הסתכלתי עליך בתמיהה. אתה התחלת לצחוק והסברת לי שחשבת שלא התעוררת לעבודה בחריש של משמרת הבוקר, רצת לסככת הטרקטורים וגילית שכל הטרקטורים במקומם, והבנת ששבת היום.

אני זוכר את היום שבו פגשתי את אחי, בדרכי לאזכרה של הנופלים במלחמה, ואחי סיפר לי שבא לעדכן את מזכיר הקיבוץ שהיום מצאו אותך, יאיר. עברו חודשים מאז נפלת, ביום הראשון למלחמת יום הכיפורים, ועד שמצאו אותך יחד עם חבריך והובאת לקבורה, כאן, בשורת הנופלים.

השנים עברו ובשורה נקבר גם **ידידיה אשר ז"ל**, ידי. יחד חלבנו פרות, ותוך כדי חליבה היה לנו זמן לשתף במחשבות וחוויות. כמה אהבתי את השירה שלך ידידי.

לא תם השכול, ופה בבית הקברות נקברו **אריה בן טובים וישי גדסי**, זיכרונם לברכה, שנפלו בידי מרצחים. בעת ביקוריי ביבנה היו לי שיחות עם ישי, שכן הייתה לנו במשותף חוויה של פיקוד בשריון.

בהיכל הזיכרון בהר הרצל, נחקק שמו של חברי, **יעקב בר שלום ז"ל**, יענק'ל, שחלה עקב שירותו הצבאי, והוכר כחלל צה"ל. אני זוכר אותך יענק'ל כמי שארגן את קבוצת לומדי הגמרא בזמן התיכון. אני זוכר את השיעור שנתת במכון הרטמן על הפסוק "תמים תהיה עם ה' אלוהיך". כמה התאים פסוק זה לאורח חייך.

אני זוכר.

כשאנו מתאספים במקום זה ומסביבנו השדות המוריקים, מהדהדים בראשי מילות

השיר של יוסף שריג, בן קיבוץ בית השיטה, שנפל גם הוא במלחמת יום הכיפורים.

שיבה / יוסף שריג

לא צמאי מלחמה אל הקרב הלכנו

אהבנו תמיד את הבית,

השמש, שדה הנפתח בנשמה

ושבנו עתה אליכם פשוטים כתמיד ורוח אין בנו.

התוכלו, רעים,

לחזק את אמא

במקומנו?

עוברות השנים וליד רבים מהקברים כבר לא עומדות האימהות. נשארו ילדים יתומים שבגרו, אלמנות, אחים ואחיות, ששכלו את בן

משפחתם. את כולכם אנו מבקשים לחזק ביום זה. יחד נתפלל ונייחל שיתקיימו בנו מילותיו של עגנון, מתוך "פתיחה לקדיש" - אחר מיטתם של הרוגי ארץ ישראל.

...לפיכך אחינו כל בית ישראל, כל המתאבלים באבל הזה, נכווין את לבנו לאבינו שבשמים, מלך ישראל וגואלו, ונתפלל עלינו ועליו כביכול, יתגדל ויתקדש שמוה רבא, בעלמא די ברא כרעותיה וימליך מלכותיה ויצמח פורקניה ויקרב משיחיה, וכן כל הפרשה כולה. ונזכה ונחיה ונראה עין בעין, עושה שלום במרומיו הוא ברחמיו יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל, אמן.

"דעות לוחמים לא היתה עוד כמוה"

דן אניקסטר ז"ל היה מג"ד נערץ. הוא קיבל אות מצטיין הנשיא בשם הגדוד שלו, חצי שנה לפני שלרוע המזל נפטר ממחלת הסרטן. שנה לאחר מכן, נטעו לזכרו חבריו לגדוד את "בוסתן דן" ברמת הגולן, ועד לפירוק הגדוד היו נפגשים שם מדי שנה, מטפחים את המקום ועורכים טקסים. גם היום מוחזק המקום על ידי עמותה של החיילים.

את הדברים הבאים רחל כתבה והקריאה בחנוכת הבוסתן בשנת 2005:

להפקיר את אלה שסומכים עליך שאתה תוביל אותם. אתם, מראשון החיילים ועד אחרון המפקדים, אתם הכוח הדוחף.

חיילים ומפקדים יקרים. אני זוכרת היטב את התקופה הזו, שבה דן התלבט אם לקחת על עצמו את תפקיד המג"ד. בצניעות האופיינית לו הוא טען שאינו מתאים לתפקיד. אני דווקא סברתי שהוא מתאים, ושנאשים כמותו מאוד נחוצים לצבא שלנו. יחד עם זאת, מאוד חששתי שזה יבוא על חשבון

מתוך מכתב שנשלח אליכם, החיילים, באוקטובר 2000:

שלום לכולכם. לפני 11 שנים בדיוק הגעתי לגדוד כמ"פ. לא רציתי ולא חשבתי על קידום. זמן רב הופעל עלי לחץ לקבל את הפיקוד על הגדוד ואני, סיבותיי האנוכיות עמי, סירבתי. מה קרה שהגלגל התהפך וכיום אני מג"ד? הסיבה העיקרית, ואולי היחידה היא, אתם. לא הכבוד ולא האחריות כלפי המפקדים שמעלי, אלא האחריות כלפיכם והתחושה שאסור

הבית. היה לי כבר ניסיון בלהיות אשת מ"פ וידעתי מה התפקיד דורש, פיזית ונפשית. כאמור, לאחר התלבטויות רבות שלו, שלי, ולחץ פיזי לא מתון של המפקדים, נעתר דן לבקשה ואני נתתי לו את ברכת הדרך, עליה גמל לי בכך שבכל הזדמנות טען שאני דחפתי אותו לתפקיד. דן לקח על עצמו את התפקיד במלוא הרצינות, הן בצד הפיקודי (על כך אתם ודאי יודעים יותר טוב ממני) והן בצד האנושי. יציאה למילואים לא הייתה מתחילה בתאריך שנכתב בצו, אלא הרבה קודם, בטלפונים הרבים ובפגישות האינסופיות, וההתכוונות המנטלית ליום בו הוא יקבל את האחריות על הגזרה. וכך גם בתום תקופת המילואים, תאריך סיום היה רק על על הצו. בפועל הם הסתיימו לאחר שווידא שכולם חזרו הביתה בשלום, שנכתבו סיכומים והופקו לקחים. רק אז היה מתפנה רגשית גם למשפחה. בד בבד עם הצד המקצועי, השקיע דן גם שעות בקשרים אישיים עם חיילים ומפקדים. אני זוכרת מספר פעמים שבהם ערך ראיונות אישיים, אצלנו בבית, לחיילים חדשים שלא יכלו להגיע לבקו"ם. איך היה מקשיב להם בסבלנות ומתעניין מאוד בחייהם האישיים. כשחיילים נקלעו למצוקות שונות בחייהם הפרטיים, הוא היה מתגייס לעזור להם כמיטב יכולתו. בימי שישי - היה מקפיד להתקשר לומר "שבת שלום" ובערבי חג - לברך ב"חג שמח". דן הכיר את שמות הנשים של פיקודיו ולפעמים גם את שמות ילדיהם. היום הגדודי שהצליח להרים בעזרת המפקדים לפני שלוש שנים, היה לשם דבר בצבא. לכידות היחידה הייתה חשובה לו

מאוד והוא אף כתב על כך בנאומו בבית הנשיא בלי"ג בעומר, בשנה שעברה. דן אהב לצאת למילואים (אני מניחה שאם הוא היה כאן עכשיו, היה פותח עליי זוג עיניים גדולות ומכחיש, כמובן). כשאני רואה את ההתגייסות של החיילים והמפקדים בהקמת הבוסתן לזכרו, וכשאני מקבלת טלפונים מהחברה הנפלאים המתעניינים בשלומנו ושומרים על קשר חם ורציף, אני מבינה למה הוא כל כך אהב לצאת למילואים.

דן גם אהב מאוד את רמת הגולן והכיר אותה כאת כף ידו. בטיולינו המשפחתיים והזוגיים היה מספר על מורשות קרב שהיו באזור, לוקח אותנו לצירים לא מוכרים, ותמיד בעיניים נוצצות. לא יכול היה להיות מקום יותר מתאים לטעת את הבוסתן מהמקום הזה, הצופה על הרמה שאהב, ועל מחנה ירדן בו בילה חלק ניכר מימי המילואים, במקום מוצנע המתאים לאיש צנוע שכמותו, אך עם זאת, נישא מעל - כיאה לאיש בעל יכולת מנהיגותית כמו שהייתה לו. יכולתי להרגיש את ליבותיכם פועמים בהתרגשות כאשר העליתם את רעיון הבוסתן, ועוד יותר בזמן העשייה. איך הכל נעשה מתוך אהבה גדולה והערכה לאיש שכולנו כל כך אהבנו. אני רוצה להודות בשמי ובשם כל המשפחה על כל מה שעשיתם ובוודאי עוד תעשו, ואני מקווה שהקשר בינינו ימשיך עוד שנים ארוכות.

השמש נדם מעל אחמדיה

ירח הלבין על פסגת החרמון

רעות לוחמים לא הייתה עוד כמוה

בין תל חזקה לתל יוסיפון.

הביאה לדפוס: דינה ספראי

דבר היום, יום העצמאות ה-73 למדינת ישראל / צביקה שריד

זֶה הַיּוֹם עָשָׂה ה' נִגְלָה
וְנִשְׁמָחָה בּוֹ (תהילים
קי"ח, כ"ד).

אני, צביקה שריד, בנם של יצחק ז"ל ויוכבד תבדל"א, זוג ניצולי שואה שעלו כמעפילים לארץ ישראל מאחוריהם הרס, חורבן ובני משפחה שנספו

בשואה, יחד עם שישה מיליון מבני עמנו.

עומד אני כאן לפניכם כעני ממעש, נרעש ונפחד מגודל המעמד ומהזכות להיוולד ולגדול במדינת ישראל. מדינה עצמאית, שהתשובה שלה לשואה היא - לא עוד!

השנה החולפת הייתה שנה מאתגרת. הלכנו בפעם הרביעית לבחירות, התקיעות השלטונית מעמיקה ונותנת את אותותיה. לנו, אין אלא לקוות ולייחל, שאלוקים ישלח חוכמה ושכל טוב לשריה, יועציה ומנהיגיה של מדינת ישראל, כך שיקבלו את החלטותיהם על פי שיקולי טובת המדינה, והמדינה בלבד.

שנת ה-73 למדינת ישראל תיזכר ותיחקק בהיסטוריה העולמית כשנה בצל הקורונה. שנה בה מגפה הקִפְתָּה בעולם כולו, קטלה למעלה משני מיליון וחצי בני אדם ושינתה את חיי כולנו.

העולם כולו עמד מלכת. נְמָלִי תעופה הושבתו, בתי חולים קרסו, ומאות אלפים איבדו את מקום עבודתם.

מצב מורכב ומאתגר.

אור ראשון נראה בקצה המנהרה עם הגעתם של החיסונים הראשונים, ובתוך זמן קצר, מבצע החיסון של מיליוני ישראלים החזיר בבת אחת את הצבע ללחינו.

בימים אלה, כשמקדם ההדבקה יורד, התקווה לחזור לשגרה נראית קרובה מתמיד. במקביל, שנה של "מזרח תיכון חדש" בעקבות חתימת הסכמי שלום עם איחוד האמירויות, בחריין, סודן ועוד.

בתוך המציאות החדשה הזו, בעיצומה של מגפת הקורונה, קבוצת יבנה ידעה כיצד להתנהל בפֶּשֶׁבֶר, ולשמר שגרה ברוכה. לצד חוסר ודאות, קבוצת יבנה על חברה ומוסדותיה, ידעה למצוא פתרונות יצירתיים ולתת שירותים ישירים לחברים. נדמה כי משבר הקורונה חיזק אותנו כקהילה, חשף יוזמות מרגשות של חברים, חברות ובני נוער להתגייסות למען האחר, תרומה לִפְלֵל וְעֶרְבּוּת הדדית. החיים במרחק שני מטר רק קירבו

וחיזקו את הביחד של שותפות גורל והתמודדות.

קבוצת יבנה המשיכה וממשיכה לעמוד במרבית היעדים שהציבה לעצמה, תוך הוצאה לפועל של שורת פרויקטים, ביניהם פרויקט עצום של בנייה. פרויקט ראוי וטוב שנבנה בזכות מה שיש לנו ולא בזכות מה שיהיה לנו. העומס הכלכלי והחברתי

שפרויקט זה מציב בפנינו, דורש לכידות וחיזוק הקהילה שלנו. רק אם נשכיל ללכת בדרך של לכידות חברתית, מתוך אחדות וערבות הדדית, רק אם נטה שכם לשאת בעול ולתת כתף למען שמירה על הבית המיוחד הזה, רק כך נוכל לקדם את ביתנו שלנו.

ביום זה רוצה אני לאחל לבית קבוצת יבנה שנדע לשמור על היש ונזכור שלא הכול מובן מאלינו.

כדי לשמור על חוסנו החברתי והכלכלי, אני פונה לדור הצעיר: ראו ביבנה את ביתכם והמשיכו להוביל את מפעל החיים הזה להישגים בצד החברתי, החינוכי והכלכלי.

אני תפילה שקהילת קבוצת יבנה תדע לצלוח את השינויים שעוד נכוננו לנו בצורה חברתית, תוך שמירה על כבוד האדם.

ולסיום, מילה אישית:

בימים אלה אני מסיים 35 שנות עבודה של הקמה וניהול מרכז המזון בקבוצת יבנה, במהלכן צמח המפעל, התרחב והפך לענף משמעותי, שתרים ותורם לביסוס המשק לאורך שנים רבות.

כל זה קרה בזכות חברי צוות מסורים בעבר ובהווה, חברי המזכירות לדורותיהם ובעיקר מרכזי המשק, ענפי השירות על צוותיהם,

וחברים מן השורה - שהתגייסו לכיסויי בורות, כיבוי שריפות ועוד. לכולם, תודה.

את ההשראה לעבודתי במרכז המזון קיבלתי ממשפחתי, ובעיקר מאבי, יצחק שריד ז"ל, שניהל את המדגרה במשך שלושים שנה, ומסבי,

יהודה קפהן הי"ד, שעסק בסחר בתבואה ובגרעינים בפולין. עבורי, זו זכות גדולה להמשיך את דרכם.

ולכולכם, תודה על האמון, תודה על החברות ותודה למשפחתי, ובעיקר לאשתי, רבקה.

ותודה לך, בורא עולם.

**וְאֲנִי בְּחֶסֶדְךָ בְּטַחְתִּי יְגַל לִבִּי בִּישׁוּעָתְךָ
אֲשִׁירָה לֵה' כִּי גָמַל עָלַי (תהילים יג, ו).**

הערת המערכת: את הברכות לבני ה-60, 80, 90 נביא בגיליון הבא.

עיתא עט רעות לוסוי

רעות, ספרי קצת מה התפקיד שלך בצבא:

אני קצינה - מפקדת מחלקה בחוות השומר. מדובר ביחידה של חיל החינוך שעובדת עם נוער בסיכון. אנחנו מעבירים טירונות לנערים שמתקשים להסתגל למערכות, והמטרה לתת להם "נחיתה רכה" לצה"ל, ומתוך התאמה למערכת שלנו, לאפשר להם התאמה לשירות מלא בצה"ל. הפרויקט הזה היה נקרא בעבר "נערי רפול" ולאחר מכן "נערי מקא"ס". רוב המגויסים נשלחים אלינו על ידי הקב"ן (קצין בריאות נפש) בצו הראשון, ורבים מהם קיבלו פטור משירות משלל סיבות, למשל: תיקים פליליים, אבל הם בחרו להילחם על הגיוס, ובאמצעות הטירונות שלנו הם מקבלים הזדמנות להוכיח למערכת שהם מתאימים, ותפקידנו לעזור להם בזה. יש גם מקרים אחרים, של חיילים שאין להם מוטיבציה, והם מנסים דווקא להיפלט מהצבא, ואצלם אנחנו מתמקדים בפיתוח המוטיבציה לשירות.

מדובר בתהליך של 10 שבועות. זו טירונות שנחשבת ארוכה יחסית לטירונות דומות בצבא. היא כוללת הרבה אקטים, למשל: "מסע חוסן" של שלושה ימים במדבר, עם התיקים על הגב, עם נקודות שבירה ואתגר, שדנים עליהן ומעבדים אותן, וגם ירי, שדאות ועוד.

מה התפקיד שלך בכל זה?

התפקיד שלי הוא לנהל את המחלקה, שזה כולל: לפקד על מפקדות הצוות (מפקדות

כיתה), לחנוך אותן ולהיות שם עבורן, וגם לתכלל את המחלקה בכל מה שקשור לרווחת הפרט של החיילים. לדאוג לשיבוצים, לבנות תהליכי חיילים נכונים.

מה הכוונה "תהליכי חיילים"?

זאת דרך עבודה שבה לכל חייל נערכת הערכה, שבה מבינים מה הפערים שהוא צריך להשלים, ומה הן נקודות החוזקה, ועל פי ההערכה נבנית לו תוכנית אישית של פיתוח והעצמה, שבין היתר כוללת הרבה אקטים חינוכיים שעוברים דרך משמעת צבאית מלווה ומדייקת. למעשה מדובר באקט משמעתי, לשם חיזוק משהו נפשי - לדוגמה, חייל שנוהג לקלל ולתקוף מילולית, יקבל עונש שבו תוך כדי תרגילי ריצה הוא יעצור ויקרא מול מראה ציטוטים של דברים שאמר, כדי לשקף לעצמו איך זה נראה בעיני אחרים. המטרה היא "להתאים חליפה אישית" לכל חייל. דוגמא נוספת: אם חייל נשפט ומקבל כלא, על פי החוק הצבאי ייתכן שנעודד את זה כי זה נכון בשבילו, וישרת את התהליך. אבל ייתכן שנילחם בזה, למרות שהעבירה שעבר דינה כלא, אבל זה עלול לפגוע בתהליך שלו.

נשמע שמדובר בתפקיד מאתגר...

רוב האתגרים קשורים לכך שמדובר בחיילים שהם למעשה נוער בסיכון, המאופיין בהתנהגות הפכפכה ודיכטומית. יש חיילים שתיתן להם את הלב והם לא יעזו להגיד תודה. רובם מגיעים עם סיפורים קשים שמובילים לטלטלות נפשיות, וקשה מאוד לרכוש את אמונם. אתגר נוסף נעוץ בפער שבין מערכת צבאית אשר דורשת משמעת,

לבין תהליכי חינוך וליווי. אבל זה בדיוק מה שנדרש מאיתנו - להעצים וללוות מתוך המערכת הצבאית, כדי להתאים את החיילים אליה.

מה הוביל אותך להתגייס לשם?

התגייסתי לקורס הו"ד (מש"קית הוראה והדרכה) של חיל החינוך מכיוון שרציתי לעשות משהו משמעותי שגם כולל פיקוד - בעיקר בזכות הקשר בין פיקוד לחינוך והובלה של אנשים. קורס הו"ד יכול היה להוביל אותי לכל מיני תפקידים בחייל, אבל שאפתי להגיע לחוות השומר, כי העבודה עם נוער בסיכון משכה אותי כבר שנים.

לשמחתי הגעתי לחוות השומר, התחלתי כמפקדת צוות במשך 11 חודשים, ואז יצאתי לקורס קצינים, שהרגשתי שהוא המשך ישיר של העשייה שאני

אוהבת, ועניין אותי להוביל ולחנך גם מפקדות. האתגר הפיקודי בתור קצינה כפול - גם ביחס לחיילים וגם להפוך את המפקדות למפקדות טובות יותר.

בדומה לקורס הו"ד, גם אחרי קורס קצינים לא היה ברור אם אחזור לחוות השומר ושמחתי מאוד כאשר שיבצו אותי שם.

כיצד את מרגישה שהתפקיד עיצב אותך?

התפקיד גרם לי לראות דברים בצורה בוגרת ומאפשר לי לראות את המציאות בצורה

מורכבת. לראות סיטואציה ולהבין בתוכה מה הצרכים של החיילים, של המפקדות ושל המערכת. דבר נוסף שהתפקיד זימן לי, שפיתח אותי מאוד, הוא העובדה שמדובר בהרבה אחריות. יש תחתי בערך 60 איש, וכל דבר שיקרה יהיה באשמתי או בזכותי.

סיפור לסיום:

יש חייל שאני מאוד אוהבת, שבכל הטירונות לא היה לו איפה לגור, ובכל יום שישי הייתי מתקשרת אליו ב-16:00 בצהריים, כדי שהוא יגיד לי איפה הוא עושה שבת. ביחידה, כל צוות נקרא על שם של חלל צה"ל, ואנחנו מנהלים קשר בין המשפחות השכולות של החללים האלה לבין החיילים, כחלק מהתהליך החינוכי. המשפחה של החלל שעל שמו הצוות שלי נקרא, הזמינה חייל שצריך מקום, להתארח אצלם בליל הסדר. ניסיתי לשלוח את אותו החייל והוא סירב. לא ויתרתי, לחצתי ודחפתי אותו ולבסוף הוא הסכים. מפה לשם, כבר שנתיים הוא מאומץ אצלם והקשר נמשך. לכאורה זה לא סיפור הצלחה קלאסי של חוות השומר, כי החייל הזה בסוף נשר מהצבא, אבל הקשר עם המשפחה נמשך וזה מה שמחזיק אותו בדרך הישר, ואולי זה מה שהוא היה צריך ללמוד בטירונות שלנו. כל אחד מגיע אלינו ללימוד שהוא קצת אחר.

יאיר לסלוי, בטקס הענקת דרגת סגן לרעות בשבוע שעבר.

תוכלי לשתף אותנו היכן את משרתת ומה תפקידך?

אני משרתת כקצינה בחיל התותחנים גדוד 334, שהוא הגדוד הרקטי (רקטות), בניגוד לפגזים בשאר החיל) היחידי בצה"ל. אני מתפקדת כמפקדת פלוגה - שזאת בעצם מחלקה.

התפקיד הייעודי שלנו הוא לתת סיוע ארטילרי בזמני מלחמה ובזמני שגרה. אנחנו מחלקים את הזמן בין אימונים לבין תיפקוד, כמו כל גדוד קרבי בצה"ל - תופסים קווי בט"ש (ביטחון שוטף), לדוגמא קו יריחו וקו חרמון, במהלכם אנחנו מוציאים סיורים על הגדר, עמדות, מחסומים ופעילויות יזומות שמטרתן לשמור על השקט והביטחון. אני, אישית, מובילה משימות בשטח או מתפקדת כמפקדת מוצב, שזה אומר שאני מוציאה משימות - מעבירה תדרכים והכנה לצוותים ומתפקדת מהחמ"ל בזמן הפעילות.

מה הוביל אותך לבחור דווקא בשירות הזה?

לפני שהתגייסתי ידעתי שאני רוצה לעשות משהו ממש משמעותי. בהרגשה האישית שלי ידעתי שאני לא יכולה לשבת במשרד או בחמ"ל. היה לי ברור שאני רוצה לשרת בקרבי. מהבירורים שערכתי, התחברתי מאוד לחיל התותחנים - שמשלב עבודה עם שכל ועבודה פיזית.

עם הגיוס הבנתי שהגעתי למקום הנכון בשבילי. נכנסתי באופן חלק, הבנתי מה קורה, "מי נגד מי". הטירונות התחילה בחודש הכנת לוחמות, שהכין אותנו לשירות לפני שהטירונים, הבנים, הגיעו.

ההכשרה שלי כללה טירונות שבה עברנו הכנה חיילית שנקראת "רובאי" ולמדנו תיאורטית על הכלים (משגרי הרקטות) שלנו, ולאחר מכן עברנו אימון מתקדם - רובו נערך בשטח, באופן מעשי, על הכלים עצמם.

לאחר מכן יצאתי לקורס מפקדים ואז, ישר לקורס קצינים: לפני שהתגייסתי לא חשבתי באמת על יציאה לקצונה אבל די מתחילת הטירונות, מאוד לחצו עלי מהפיקוד שלנו ואמרו שאני מתאימה. ההחלטה לצאת לקצונה ישר אחרי קורס מפקדים נבעה מכך שרציתי להשפיע על קבוצה גדולה של אנשים. בקורס קצינים הייתה לי חוויה מדהימה ומעצימה. התחלתי בבה"ד 1, שם הכרתי את הצבא הגדול ולמדתי מאנשים מכל החילות, ולאחר מכן המשכתי להשלמה חיילית שבה התמקצעתי. מדובר בקורס עצים - כלומר, עם הרבה אימונים, מסעות וחוסר שינה.

הזכרת קודם את הרצון שלך לשרת כלוחמת. תוכלי לשתף בדוגמאות, איך יישמת את הנקודה הזאת?

כן, קודם כל, הגדוד שלי מותאם במבנה שלו ובייעוד שלו לשירות משותף של בנים ובנות. הראיה לכך שזה עובד היא גם השילוב החלק של הלוחמות בעבודה וגם השיבוץ שלהן בתפקידי פיקוד בכירים. המג"דית שלי היא האישה הראשונה שפיקדה על גדוד בחיל. אפשר לראות היום שנשים הן חלק משמעותי משירות קרבי, וזה אפשרי.

מה השפיע עלייך/עיצב אותך בתפקיד?

התפקיד גרם לי להגיע למקומות שלא חשבתי שאני אוכל להגיע אליהם, ולעבור רף עצמי שלא חשבתי שאוכל לעבור, בפיתוח העצמי שלי. ובאופן כללי, התפקיד כקצינה מאפשר לי להביא את עצמי והערכים שלי, ומה שגדלתי עליו בבית ובקיבוץ, לאנשים אחרים וגם, ללמוד מהחיילים שלי והמפקדים שלי ולהתפתח. סיטואציה שממחישה את זה: אחד הדברים שהתחנכתי עליהם בקיבוץ זאת אהבה לארץ ישראל, וזה דבר שהתאפשר לי

להעביר הלאה, לחיילים שלי, דרך הדרכות ומורשת קרב.

לסיום, יש אירוע משמעותי מהשירות שתרצי לחלוק?

המעצר הראשון שלי ביריחו היה אירוע משמעותי. ההבנה שיש עלי אחריות כזאת - שמעתי בעבר על מעצרים של מבוקשים אבל לא חשבתי בחיים שאני אוביל כזה דבר: אכנס לבית ואוביל אחרי חיילים, זאת הייתה חוויה חזקה ומעניינת.

בפעילות מבצעית

מלחמת יום הכיפורים מהזווית האישית / יסכה כוכבא

השבוע הגיעה אלי פנייה מגוף שאינו מוכר לי, המקדם מיזם של ראיונות בנושא מלחמת יום כיפורים, וברצוני להציג אותו בפני קוראי "מבית":

רבות נאמר ונכתב על מלחמת יום הכיפורים, מלחמה שהיוותה ציון דרך בתולדות מדינת ישראל. התייעוד הרב שהצטבר עד היום היה בעיקר תיעוד מבצעי, היסטורי ומדיני. יש מעט מאוד תיעוד אישי של מי ששירתו בצבא בתקופה זו, הן כחיילים סדירים והן כאנשי מילואים, לחמו בעורף או בחזית, חוו את החרדות, הטראומה והמצוקה, ולא סיפרו עדיין את הסיפור האישי שלהם. בסופו של דבר, כמו בנושאים רבים אחרים, הזווית האישית של החייל בשטח, מעניינת לא פחות (ואולי אף יותר) מהזווית הרחבה, המדינית, הצבאית וההיסטורית.

ביוזמה משותפת יוצא לדרך פרויקט תיעוד אישי, בו מתראיינים המשתתפים במלחמה וכן בני משפחותיהם, ומספרים את סיפור המלחמה

"שלהם". הריאיון מצולם ונערך, ובהמשך – עולה לאינטרנט ומופץ במדיות השונות. הצילום והעריכה מבוצעים על ידי מתנדבים שמגיעים לבית המרואיין ומנחים אותו כיצד לספר את הסיפור. הסרטים שעולים לרשת כבר זוכים

לעניין רב ולצפויות של אלפי גולשים.

אפשר להתרשם מהחומר שכבר התפרסם דרך

אתר **"סיפור מקומי דור כיפור 1973"**.

הצילום והעריכה מתבצעים עם ציוד מקצועי ברמה גבוהה, וכל חומר הגלם נשמר.

חשוב לציין שראיון כזה עלול לפתוח פצעים ישנים, אך מהווה לא פעם סוג של "טיפול" למרואיין, החווה את החוויה מחדש.

נבקש מכל מי שמוכן לשתף פעולה ולהתראיין - לפנות אל איש הקשר: יעקב חורין מקיבוץ איילת השחר.

טלפון 050-7753262

yakovhorin@gmail.com

אפשר כמובן גם לפנות אלי!
יסכה כוכבא

ענף הנוי מוסר:

בשבוע הבא נתחיל להשקות דשאים.
אנו מבקשים לפנותם מחפצים וציוד מדי ערב,
לקראת ההשקיה בלילה.
בברכה, צוות הנוי

ברוכים הבאים !!!

מכירת ערבה פארן
מכירתו של תומר עמיר

מתארחים אלף לנו השבת, פרשת תזריע-מצורע

מאזרים בפנימיית התיכון. מקשרים - אילנה ונדב עמיר

מאחלים לכם שהייה נעימה אצלנו בקיבוץ !

!

אחות כוננת בשבת פרי "תזריע מצורע" – אחות בית סביון.

- * שעות הקבלה של ד"ר מיטל במרפאה יפורסמו ביום ראשון בקבוצת הוואטסאפ "ידעות יבנה".
- * אנו מזכירים שבימי שלישי בין 08.00 ל-09.30 מתקיימת ישיבת הצוות.
- * ימי שישי במרפאה : –16/04/21. ליזט. יום שישי ה- 23/04/21 - אורית .
- * תזכורת! - בדיקות דם, יש לתאם תור מראש מול המרפאה.
- * אנשים ללא תו ירוק מתבקשים לתאם מראש הגעה למרפאה,
- על אחת כמה וכמה, מי שמרגיש לא טוב, אסור לו להגיע למרפאה אלא עליו ליצור קשר טלפוני.
- * עד להודעה חדשה יש להקפיד על הכללים !!!
- חירום : אחות בכוננות - 4000, איחוד הצלה - 1221

רק בריאות, צוות המרפאה

יש לי כח להמשיך

מילים : אהוד מנור.

יש לי בית בלבי,
יש לי שמש בעורקי,
כשאני מביט סביבי
אור מציף את שתי עיני.
יש לי זמר בקולי,
יש לי קשת בשירי,
הם חיי, הם כל כלי,
הטובים בחברי.

על הבית בלבי,
על השמש בעורקי,
לך אמי, לך אבי,
כאן אוֹדָה עד סוף ימי.
עם הזמר בקולי,
עם הקשת בשירי,
כל ענן שקם מולי
אפזר במיתרי.

יש לי כח...

יש לי כח להמשיך,
יש חלום שלא נשבר ;
ובו אני נסיד
העולה בקר.
להתחיל מבראשית,
לא, אני לא מיאש ;
עולה כבר בראשי
רעיון חדש.

על השירים : יצחק ברוכי

על השירים : יצחק ברוכי

הכתובת למשלוח מאמרים למערכת : bimkomon@gmail.com
המערכת : דינה ספראי, טליה גולדנברג, רעיה זלקינד, ניר יעקבי ושרית פישבין.